

Hồi thứ ba mươi

Liên Phiến Hương Trở Tài Quyền Rũ

A Liệt lòng như se lại nghĩ thầm:

- Những người trong cung này đều lạnh lẽo vô tình tựa hồ ma quỷ. Nếu hai ả thị nữ kia cũng thế thì có chết cũng chẳng oan. Ta bất tất bận tâm đến chúng làm chi.

Tuy chàng nghĩ như vậy nhưng không khỏi sinh lòng lân tuất.

Quản đại sư bỗng lên tiếng:

- Năng lực của bản tăng chỉ có hạn, nên năn nỉ giáo chủ cho một trong hai người mà thôi.

Người lên tiếng đầu tiên lại là Quản đại sư khiến cho A Liệt rất đỗi ngạc nhiên. Vì lão đã xuất gia, lý đương nhiên chẳng có liên quan gì đến hai ả thị nữ. Coi tình hình này thì đây chỉ là một giáo phái dâm loạn. Giả tử Dư Thái Can đứng ra năn nỉ cho hai tên thị nữ thì là chuyện thường. Chàng yên trí nếu có người xin tha thì phải là họ Dư.

Giáo chủ đáp:

- Đại sư lại khách khí rồi. Lực lượng của đại sư dù có xin cả cho hai tên cũng thừa sức. Nhưng đại sư đã quyết định như vậy thì bản toà cũng theo thế. Đại sư xin cho tên nào hãy nói ra đi để bản toà tha mạng cho thị.

- Quản đại sư đưa mắt nhìn hai cô, ngần ngừ không quyết.

A Liệt rất đỗi khẩn trương tự hỏi:

- Hỡi ơi! Không hiểu lão xin cho ai? Theo ý ta thì cả hai thị đều là hảo nhân.

Quản đại sư trở vào Linh Chi đáp:

- Bản tăng xin cho vị thí chủ này.

Linh Chi lộ vẻ vui mừng khôn xiết! Còn Thanh Nang mặt xám như tro tàn. Mí mắt rủ xuống. Toàn thân run bần bật. Tình trạng này dù là cô gái tâm thường cũng khiến cho người ta thương tiếc, huống chi là một thiếu nữ kiều diễm.

A Liệt ngó tình trạng đau khổ của Thanh Nang, những muốn chạy ra xin dùm vì dong mạo thì chẳng kém gì Linh Chi mà thị còn nói năng hoạt bát hơn. Xuýt nữa chàng dậm chân thở dài.

Linh Chi hướng về mọi người khấu đầu xong đứng dậy lùi lại đứng ở sau lưng Quản đại

sư.

Liều Phiêu Hương nói:

- Thanh Nang bị bỏ rơi không ai can thiệp thì tề tòa phải kêu người ra hành hình.

- Vừa dứt lời, Thanh Nang xuýt nữa ngất xỉu.

Dư Thái Can đột nhiên lên tiếng:

- Quản đại sư rất ít khi can thiệp đến người ngoài mà bữa nay đứng ra chịu lấy gánh nặng, nếu tại hạ không nói gì thì e bị người ta chê cười. Vì vậy tại hạ lớn mật xin giao chủ tha mạng cho cô gái kia:

Thanh Nang vừa nghe câu đó lập tức phấn khởi tinh thần. Lưng thị đã ngay lên.

Liều Phiêu Hương cười nói:

- Thế mới phải chứ! Dư huynh với cô gái đó đã có mối duyên hương lửa mà không can thiệp càng tỏ ra thị không được một điểm gì. Con người đã vô dụng như thế thì đem xử tử là phải. Bây giờ Dư huynh đã xin tha mạng cho thị đủ tỏ thị cũng có chỗ hơn người.

Mụ đã đem việc riêng của người ta ra nói công khai, còn bình luận thêm vào khiến A Liệt nghe càng chối tai. Ngoài ra chàng còn nghĩ tới giọng lưỡi họ xin tha mạng cho hai ả thị nữ là chuyện rất nhiều khê. Vì thế hai lão Quản, Dư quanh co mãi mới dám lên tiếng. Giả tỷ là việc dễ dàng

thì họ đã chẳng cần suy nghĩ gì. Đã là đàn ông chẳng ai chê mỹ nữ trừ khi họ sợ phiền lụy đến mình.

Thực ra những người này tuy cùng trong một tập đoàn mà vẫn e dè nhau.

Bỗng nghe giáo chủ đáp:

- Hay lắm! Trước kia đã có trường hợp tương tự, bản giáo chủ nhường cho người bênh vực thi hành. Hai tên thị nữ này đã lơ là chức vụ mà không trông trị thì tội trạng đổ sang người khác. Thế là không công bằng.

Hắn dừng lại một chút rồi tiếp:

- Vì thế mà bản tòa tiếp tục dùng biện pháp khác...

Hắn lại ngắt lời khiến cho mọi người đều nóng ruột.

Giáo chủ để mấy người lộ vẻ khẩn trương mới nói tiếp:

- Bản tòa thi triển một loại thủ pháp tân kỳ phá hủy dung mạo của hai thị và khiến cho

toàn thân cùng mũi miệng chúng đều có mùi xú uest, nhưng hai vị cung phụng nên đồng tịch đồng sàng với chúng.

Mọi người trong đại sảnh đều kinh hãi thất sắc.

Liễu Phiêu Hương đau lòng cho hai tên thủ hạ tâm phúc. Còn lão Quán, Dư vì sao mà tái mặt tướng không cần phải giải thích.

Thanh Nang và Linh Chi cảm thấy hình phạt quá nặng sống không bằng chết. Dĩ nhiên chúng không dám lên tiếng vì buông lời phạm thượng vô lễ theo luật lệ bản cung phải chia thăm hình không ai chịu nổi.

Liễu Phiêu Hương bất đắc dĩ phải theo hùa:

- Tài trí của giáo chủ thật là quán thế nghĩ ra được biện pháp này đã giữ được công bằng mà còn khiến cho người năn nỉ cũng phải chia phần đau xót.

Giáo chủ nói:

- Bản toà chỉ nói đại khái, còn những chi tiết thực khiến cho người ta phải kinh dị. Các vị hãy lắng tai nghe, đừng có lầm lộn.

Lúc giáo chủ nói những câu này, A Liệt không nhìn rõ mặt hắn nhưng chàng cũng đoán ra được là lão nở nụ cười tự mãn và tàn nhẫn.

Giáo chủ từ từ nói tiếp:

- Nghệ thuật phá hủy dung nhan của bản toà cổ kim chưa từng có. Đây không phải là phá hủy toàn thể dung nhan mà chỉ hủy phần nửa. Mùi xú uest cùng hơi thở cũng không nặng lắm. trừ trường hợp giao hoan với đàn ông hay bị đàn ông ôm vào lòng mà ngủ mới thấy nặng mùi. Dĩ nhiên chỉ có một thời hạn mà thôi. Nếu không thì các vị suốt đời không chịu ngủ chung với chúng. Kỳ hạn này ít ra bảy ngày các vị cho biết một khoảng thời gian bao lâu để làm cho xong việc. Vậy kỳ hạn do các vị tự định lấy. Nếu ngắn quá thì e rằng sẽ bị thất bại mà lâu quá bản toà chưa chắc đã phê chuẩn.

- Quán, Dư đồng thời xin một thời hạn bảy ngày là đủ. Bọn họ đều là người quyết đoán. Thà rằng cho công việc mau kết thúc còn hơn nếm mùi đau khổ lâu dài.

Đây thật là một chủ ý rất ghê gớm. Thanh Nang cùng Linh Chi nghĩ tới dong mạo bị phá hủy lại toàn thân tiết ra mùi ô uest khí đều hận mình chẳng được chết ngay đương trường.

Giáo chủ lấy hai viên thuốc cho hai ả thị nữ uống, lại vung chưởng đập vào mặt hai thị. Chỉ trong chớp mắt mặt mũi chúng đều méo xệch, môi dày gấp đôi. Thương thay cho những

tắm dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường biến thành cô gái cực kỳ xấu xa!

À Liệt vừa kinh hãi vừa thương xót bụng bảo dạ:

- Hiện giờ thế này cũng khó coi lắm rồi! Không hiểu dong mạo hoàn toàn bị phá hủy thì hình thù sẽ ra sao? Giả tử mình là một trong hai cô gái này thì quyết tự sát chứ chẳng sống làm chi nữa.

Bỗng nghe giáo chủ lớn tiếng:

- Hai vị cung phụng cần chú ý bọn chúng nảy ra ý định tự sát. Nếu các vị không đề phòng thì rồi đây phải lãnh lấy hậu quả.

À Liệt hần học lấm bầm:

- Không hiểu lão giáo chủ mặt mũi ra sao mà thủ đoạn tàn ác đến độ cả cấm người ta tự sát nữa.

Bỗng thấy Quản đại sư và Dư Thái Can phóng tay ra điểm huyết đạo hai ả thị nữ rồi ra lệnh cho hai tráng hán vào ôm hai thị nữ ra ngoài.

Liễu Phiêu Hương đứng dậy nói:

- Bây giờ tặc tòng đem Chiêu Thế Ân vào đây.

Bỗng một đại hán áo xanh tiến vào khom lưng thi lễ nói lớn:

- Khải bẩm giáo chủ! Đến bây giờ vẫn chưa tìm ra được manh mối về hai người trốn chạy.

Quản đại sư hỏi ngay:

- Không hiểu chúng có ẩn nấp trong bản cung chăng?

Đại hán áo xanh đáp:

- Đã xục tìm khắp nơi mà chẳng thấy gì.

Dư Thái Can nói:

- Thế thì chỉ còn điện Tiêu hồn này là chưa điều tra.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Cặp nam nữ đó không vào điện chẳng nói làm chi, nếu chúng vào đây tất đã ngó thấy Hoan Hỷ tiên nhân. Theo nhận xét của bản tòng thì chưa một ai qua được ải này. Nếu chúng ở trong điện giao hoan thì khi nào chúng ta lại không phát giác!

Dư Thái Can đáp:

- Tại hạ cũng nghĩ tới điểm này nhưng sự thực bọn chúng tuyệt vô tông tích thì chẳng lẽ chúng đã mọc cánh bay lên trời rồi ư?

Giáo chủ nói:

- Người hạ lệnh tiếp tục cuộc điều tra.

Đại hán áo xanh khom lưng dạ một tiếng rồi chạy đi ngay.

Liễu Phiêu Hương cũng ra khỏi điện.

Giáo chủ đứng lên đi tới chân tường mé tả. Quản, Dư liền theo sau hần.

Bỗng thấy giáo chủ sờ tay vào tường. Bức tường liền hở ra một cửa. Nhưng hần chưa vào ngay, dừng lại hỏi:

- Hai vị cung phụng đã vì hai ả tỳ nữ hay vì sau khi xong việc được kề cận Liễu cung phụng một đêm mà đứng ra xin cho chúng? Nếu là trường hợp thứ hai, bản tòa chẳng lấy chi làm lạ vì Liễu Phiêu Hương là vu vật nhất đời. Ai kề cận một phen là suốt đời không quên được?

Dư Thái Can mau miệng đáp ngay:

- Thực tình thuộc hạ đã vì Liễu Phiêu Hương là nguyên nhân chính. Hơn nữa Quản đại sư đã lên tiếng chẳng lẽ thuộc hạ lại im hơi thì mất mặt.

Quản đại sư ngần ngừ một chút rồi nói:

- Lý luận của bản tăng khác với Dư huynh, nhưng xin giáo cùng Dư huynh đừng hiểu lầm cho là bản tăng có ý làm ra vẻ thanh cao. Lúc đó bản tăng không nghĩ tới vấn đề Liễu cô nương mà chỉ nghĩ về chuyện giáo chủ mở đường nếu ai cũng ngại ngùng không nói thì e rằng giáo chủ sẽ cảm thấy nuôi quân vô dụng. Vì vậy bản đạo phải lên tiếng gánh lấy.

Nhà sư dừng lại một chút rồi tiếp:

- Nhưng bản tăng cũng không dấu giếm. Sau khi lên tiếng, bản tăng có nghĩ tới Liễu cô nương nên không hối hận chi nữa.

Giáo chủ cười mát nói:

- Bây giờ chúng ta hãy ẩn thân vào khe tường này để coi Liễu cung phụng thi triển tuyệt nghệ khiến thằng lỏi kia cung khai chân tình.

Ba người vào khe tường rồi. Cửa đóng kín lại không để lộ vết tích gì.

A Liệt biết bọn họ còn trông rõ tình trạng trong điện, nhưng bây giờ chúng đã xa hơn

và không nhìn thấy chàng nên nổi uy hiếp giảm đi rất nhiều. Chàng mới phát giác ra xuyên nằm đè lên Âu Dương Tinh.

Tư thế này và sự đụng chạm nhau khiến cho A Liệt khí huyết phương cương cảm thấy rạo rức mãnh liệt. Nhất là hai pho tượng Hoan Hỉ chân nhân, dù chỉ nhìn phía sau lưng cũng đủ khiến cho huyết dịch trong người chàng chạy rần rần. Lửa dục bốc lên cao độ.

A Liệt hít mạnh một hơi chân khí xích người lui ra một chút nhưng Âu Dương Tinh lại đưa hai tay ôm chặt lấy mình chàng.

A Liệt không thể nhìn được cuối thấp đầu xuống đặt lên môi nàng, một cái hôn nóng hổi.

Lúc này một cặp nam nữ thanh niên xinh đẹp lộ vẻ khẩn trương đi theo đường hẻm chạy vào. Bọn chúng chớp mắt đã qua sân phía trước. Người mỹ nữ cung trang đột nhiên dừng bước kéo tay gã trai trở về mé hữu ra hiệu.

Gã đưa mắt nhìn theo thì thấy tấm màn dây buông rũ, mới trông đã biết ngay là tòa đại sảnh ở phía trong bức màn

Gã nghi ngờ hỏi:

- Đây là đâu?

Mỹ nữ cung trang đáp:

- Đây là cấm địa trong bản cung không ai được vào, trừ phi có lệnh của giáo chủ. Hiện giờ giáo chủ ở xa ngoài ngàn dặm, nhưng bọn cao thủ bản cung tuần phòng bốn mặt rất nghiêm mật.

Gã trai xinh đẹp hỏi:

- Phải chăng cô nương có ý muốn tạm thời dấu tại hạ vào trong này?

Mỹ nữ cung trang đáp:

- Phải rồi! Công tử hãy ẩn vào đây để tiện thiếp do thám tình hình bên ngoài xem sao rồi sẽ quay về kiếm đường đưa công tử chạy trốn.

Gã trai gật đầu, đảo tia mắt sắc bén nhìn nữ lang một lượt. Mỹ nữ cung trang hai má ửng hồng ra chiều e lệ.

Nguyên mỹ nữ cung trang mặc áo quần mỏng như cánh chuồn, nên nhìn rõ da thịt.

Nữ lang ra chiều e thẹn vì đối phương ngó chăm chặp vào người mỹ. Đối phương tuy

không có lòng tiết mạn, nhưng nữ lang thức tỉnh gả đây là một vật khiến gã phải rạo rục tâm hồn.

Mỹ nữ cung trang thoãn thoát bước đi, những nét cong cớn trong người mũ nổi lên rất rõ. Gã trai ở đằng sau ngó càng rõ hơn. Hai người vén tấm rèm bằng vải dầy lên ngó vào đại điện thấy không có một ai, mà còn ngửi thấy mùi hương ngào ngạt. Dưới đất trải tấm thảm dầy tinh mỹ vô cùng. Hơn nữa hai pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân ở trong khám thờ hợp lại thành một màn bí mật, kỳ dị và xúc động.

Hai người vào trong điện rồi, mỹ nữ cung trang nói:

- Trong này nhất định không có người, công tử cứ yên tâm ngồi chờ một lúc, tiện tiếp ra ngoài điều tra một lượt rồi trở vào ngay.

Gã thiếu niên anh tuấn đáp:

- Được rồi! Cô nương nên cẩn thận một chút.

Mỹ nữ cung trang liền lạng người bước ra ngoài.

Câu chuyện giữa hai người đã làm kinh động A Liệt. Chàng đang chìm đắm vào trong biển dục bồng giật mình tỉnh lại.

A Liệt ngừng đầu ngó qua kẽ hở, chàng nhìn rõ mặt gã trai anh tuấn vì gã nghiêng cổ lên ngó hai pho tượng nam nữ khỏa thân linh động như người thật.

A Liệt nhìn rõ thiếu niên đã bị thần tượng làm cho mê mẩn không thể di chuyển mục quang ra chỗ khác được. Chàng nghĩ thầm:

- Gã thiếu niên này nhất định là Chiêu Thế Ẩn ở Ung Trảo Môn rồi. Mụ Liễu Phiêu Hương thật là lợi hại, đã dẫn dụ được gã tới chốn này. Ta nghe giọng lưỡi giáo chủ thì dường như cặp Hoan Hỷ tiên nhân có một ma lực ghê gớm, khiến người nào ngó thấy là không giữ vàng định lực được nữa.

Chàng thấy Chiêu Thế Ẩn lộ vẻ mê man, cặp mắt chiếu ra những tia dục vọng ghê gớm, gã đứng yên không nhúc nhích.

Đau một lúc khá lâu có bóng người vén rèm tiến vào khẽ huýt lên một tiếng còi.

Chiêu Thế Ẩn giật mình quay đầu nhìn ra. Tia mắt gã vừa ngó thấy mỹ nữ cung trang đã rạo rục tâm thần. Gã liều lĩnh, nhìn chằm chặp đối phương.

Liễu Phiêu Hương ra chiều e lệ hỏi:

- Trời ơi! Làm gì mà công tử ngó dữ vậy?

Chiêu Thế Ân thấy đối phương tỏ vẻ e lệ càng làm già nói:

- Cô nương thử nghĩ coi y phục của cô nương như vậy thì có khác gì không mặc quần áo. Dù sắt đá cũng chẳng khỏi say sưa.

Liễu Phiêu Hương nói:

- Thiếu gia đừng quên rằng thiếu gia đang ở hoàn cảnh nào. Hỡi ơi! Tiệp thiếp cũng muốn đi theo thiếu gia để thiếu gia muốn làm gì thì làm, nhưng chúng ta còn phải trốn thoát khỏi nơi đây!

Chiêu Thế Ân ngoan ngoãn đáp:

- Cô nương nói phải đó. Bây giờ đã có cơ hội chưa?

Liễu Phiêu Hương lắc đầu, chậm rãi nói:

- Chưa được! Tiệp thiếp đã thăm dò hai ngõ đường có thể đi được, thì đều bị những tay cao thủ rất tinh tế ở bản cung luân phiên canh gác. Tiệp thiếp không sợ gì nhưng e rằng chúng phát giác ra bọn ta, lập tức phát động trận pháp cùng cơ quan mai phục thì bản lãnh thiếu gia có cao minh đến đâu cũng khó lòng thoát khỏi số kiếp...

Mụ vừa nói vừa cất bước tiến lại, nét mặt ra chiều sợ hãi, bất giác đứng tựa vào người gã trai.

Chiêu Thế Ân làm bộ bảo vệ phía yếu liền dang tay ra ôm lấy mụ. Thế là toàn thân Liễu Phiêu Hương lọt vào trong lòng gã.

Bàn tay Chiêu Thế Ân đụng vào người mụ tuy cách làn áo mỏng mà cảm thấy như đụng vào da mụ.

Bất giác ôm chặt mụ hơn và hai cặp môi bám sát vào nhau như keo sơn. Tiếp theo bàn tay gã chuyển động khắp mình đối phương.

Lúc này có một điều khiến cho A Liệt không biết là Chiêu Thế Ân đã biết rõ nơi đây nguy cơ chòng chát mà sao đột nhiên gã hoàn toàn quên hết để cho lửa dục đốt mình?

Chỉ trong khoảnh khắc cặp nam nữ đã nằm lăn xuống tấm thảm dày. A Liệt bây giờ mới tỉnh ngộ thì ra cái thảm này còn dùng làm giường nằm nữa.

Chiêu Thế Ân toan cởi y phục Liễu Phiêu Hương, nhưng may thay! Liễu Phiêu Hương nắm tay tay gã cản trở. Một mặt mụ tựa mạnh cho cái đầu bị đối phương phong tỏa, thò được ra ngoài nói:

- Hãy khoan! Thiếu gia coi tiệp thiếp tà hạ người nào? Chỉ vì tiệp thiếp chẳng can tâm

làm đồ chơi cho bọn trai, nên mới tìm đường rời khỏi chốn này...

Chiêu Thế Ẩn như say sưa, như điên cuồng, ngắt lời:

- Tại hạ chưa có vợ con. Chúng ta trốn khỏi nơi đây rồi sẽ thành vợ chồng, sao bảo là làm đồ chơi?

Liễu Phiêu Hương hôn gã một cái nòng nhiệt rồi nói:

- Hay lắm! Thân này đã có nơi nương tựa, dù chết cũng không đáng tiếc. Nhưng lang quân tên họ là gì? nếu tiện thiếp không biết họ tên chồng há chẳng phải một trò cười?

Chiêu Thế Ẩn liền nói rõ họ tên.

Liễu Phiêu Hương cũng tự báo danh rồi hỏi:

- Hoặc giả đây là lòng trời xui khiến cho tiện thiếp được nương bóng tùng quân. Có điều tiện thiếp chưa hiểu lang quân tìm vào nơi hoang vắng này vì việc gì?

A Liệt bụng bảo dạ:

- Chiêu Thế Ẩn mà xưng danh, tất nhiên tính mạng khôn toàn. Hỡi ôi! Mụ dùng kế mỹ nhân thật là lợi hại, so với biện pháp uy hiếp còn mạnh gấp trăm ngàn lần.

A Liệt còn đang ngẫm nghĩ, bỗng nhiên Chiêu Thế Ẩn đáp:

- Tại hạ vô tình lạc vào địa phương quỷ quái này.

Liễu Phiêu Hương cắn gã một cái rồi nói:

- Người ta bảo bản cung phòng vệ rất nghiêm mật và đặc biệt chú ý không để người ngoài làm lạc vào đây được, nên tiện thiếp ở đây đã lâu năm mà chưa thấy ai làm đường vào đây cả. Chiêu Thế Ẩn “ồ” lên một tiếng ngừng đầu lên liếc nhìn bốn phía.

A Liệt chợt phác giác ra mục quang của Chiêu Thế Ẩn rất linh lợi sắc bén dường như thần trí gã đã tỉnh táo lại. Thảo nào gã không nói rõ nội tình. Nguyên một điểm này đã khiến cho chàng rất khâm phục, bụng bảo dạ:

- Gã đã qua được cửa ải mỹ nhân, thật đáng mặt anh hùng? Giả tỷ ta ở vào địa vị gã...

Chàng không dám nghĩ thêm nữa. Giữa lúc này chàng đã phác giác ra Chiêu Thế Ẩn chú ý ngó vào khám thờ. Nhưng chỉ trong nháy mắt, mục quang gã đang linh lợi bỗng biến thành lơ đãng khuâng.

A Liệt nhận thấy động tác của Chiêu Thế Ẩn liền chứng minh ngay được một điều là ma lực của hai pho tượng Hoan Hỷ tiên nhân đã đưa gã vào tình trạng mơ màng này. Do

đó Liễu Phiêu Hương dắt gã vào Tiêu hồn điện để đem thối quyền rũ.

Lại nghe Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Thiếu gia hãy nói cho tiện thiếp hay vì lẽ gì thiếu gia vào đây?

Những động tác tầm gửi lần cảnh của Chiêu Thế Ân bị mù cự tuyệt không được thoả mãn. Chắc gã đã lâm vào bước đường không chịu đựng nổi những mối dấn dụ mê hoặc mãnh liệt, gã đáp:

- Tại hạ không lừa gạt cô nương đâu. Tình thật lạc bước vào đây.

Liễu Phiêu Hương hờn mát hỏi:

- Tiện thiếp không tin như vậy. Phải chăng thiếu gia không tin tiện thiếp là người trong nhà.

Chiêu Thế Ân không sao được đành đáp:

- Tại hạ xin giải thích để cô nương hiểu. Ở dĩ tại hạ không dám vào khám xét chỉ đứng đằng xa dòm ngó và phát giác ra đây là một nơi cực kỳ nguy hiểm. Mấy tháng nay tại hạ đã chuẩn bị kỹ càng rồi mới dám trở lại.

Liễu Phiêu Hương mắt sáng lên hỏi:

- May mà thiếu gia còn trở lại. Bằng không thì kiếp này tiện thiếp đừng hòng ra khỏi nơi đây. Vậy lý do khiến cho thiếu gia trở lại cũng không ngoài vì tính hiếu kỳ phải chăng?

Chiêu Thế Ân đáp:

- Đúng thế! Lần thứ nhất tại hạ đến đây là vì nhớ tới một người, tại hạ ngờ họ ở trong này mà chúa gập nay tại hạ mới chuẩn bị đến điều tra lần thứ hai cho rõ ngọn ngành.

Gã nói câu này có phần chân thật mà cũng có phần giả dối. Liễu Phiêu Hương lộ vẻ nghi ngờ, trầm ngâm chưa biết nói thế nào.

Chiêu Thế Ân lại hoạt động phóng túng kêu gọi cuộc truy hoan, nhưng Liễu Phiêu Hương đột nhiên đẩy mạnh gã ra lớn tiếng:

- Dừng đừng vào người ta. Thiếu gia đến đây để kiếm ai?

Chiêu Thế Ân ngơ ngác hỏi lại:

- Tại hạ kiếm ai ư?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Nhất định là thiếu gia kiếm một nữ nhân. Ha ha! Toàn bản cung chỉ có đàn bà con gái.

Thiếu gia muốn chối cũng không được đâu.

Chiêu Thế Ân thấy mục nổi cơn ghen không khỏi phì cười nói:

- Đúng rồi! Không phải tại hạ đến kiếm một người đàn ông. Nhưng tại hạ kiếm người này có liên quan đến máu mủ dòng họ nên mới phải mạo hiểm. Cô nương đừng ăn dấm chua cho uống.

Liễu Phiêu Hương gạn hỏi người ấy là a mà lạ hỏi vòng quanh:

- Đã vậy chắc người nhà thiếu hiệp cũng biết thiếu gia tới đây rồi chứ?

Chiêu Thế Ân gật đầu đáp:

- Dĩ nhiên y hiểu rồi.

Gã vừa dứt lời đột nhiên dưới nách tê chồn, toàn thân bủn rủn. Mỹ nhân lửa lò đứng phất dậy trước mặt gã. Mục cúi xuống dòm gã.

Chiêu Thế Ân đột nhiên bị điểm huyết, gã mới tỉnh táo lại, lửa dục đều bị tiêu tan. Nhưng đối phương vẫn là người điểm lệ với những đường cong rõ rệt. Những chỗ vi diệu trình bày hết ra trước mắt mà lòng gã không thấy rạo rực, chỉ tràn ngập những mối bẽ bàng bi phẫn.

Liễu Phiêu Hương đổi giọng nói:

- Chiêu Thế Ân! Người bất quá là thằng nhỏ miệng còn hơi sữa mà ta đây đã từng phen dẫu biển. Có lý nào ta lại say đắm người được? Ta khuyên người đừng mơ tưởng hảo huyền. Hạng người như người đừng hòng chiếm được mình ta.

Chiêu Thế Ân tuy người không cử động được, song miệng vẫn có thể nói năng. Gã chau mày hỏi:

- Phải chăng đây là cung Ất Mộc của Cực Lạc giáo?

Liễu Phiêu Hương đáp:

- Đúng rồi! Cực Lạc giáo chủ hiện đang ở đây. Đáng tiếc đạo hạnh của người hãy còn nông cạn, không thể gặp người được.

Chiêu Thế Ân lại hỏi:

- Y tên họ gì? Quê quán ở đâu?

Liễu Phiêu Hương ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Giáo chủ đã chỉ thị có thể đem họ tên nói cho người biết vậy chắc chắn người phải

chết. Lão nhân gia họ Lý tên húy là Thiên Đông. Còn quê quán lão nhân gia ở đâu thì ta cũng không rõ.

Chiêu Thế Ân nhắm đi nhắm lại mấy chục lần câu “Cực Lạc giáo chủ Lý Thiên Đông” rồi nói:

- Tại hạ dẫu chết chẳng có gì đáng tiếc, nhưng muốn cô nương gia ơn cho tại hạ được biết gia ty yên nguy thế nào? Lạc lõng nơi đâu? Tại hạ có chết cũng nhắm mắt được.

Liễu Phiêu Hương hỏi:

- Tỷ tỷ người là ai? Trong bản cung không có người đàn bà nào họ Chiêu hết.

Mụ nói tới đây bỗng dừng lại. Đồng thời đưa tay ra hiệu cho đối phương im lặng. Dường như mụ lắng tai nghe một âm thanh không được rõ ràng.

Vietkiem.com